

..

Fővárosi Ítéltábla

mint másodfokú bíróság

1.Mf.31.101/2021/16.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a személyesen eljáró **Felperes1** (Cím2) **felperesnek** a Dr. Papp Katalin Ügyvédi Iroda (Cím4, ügyintéző: dr. Papp Katalin Gabriella ügyvéd) által képviselt **Alperes1** (Cím1) **I. rendű** és **Alperes2** (Cím5) **II. rendű alperesek** ellen **jubileumi jutalom** iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 25.M.70.601/2020/18. számú ítélete ellen a felperes által 23. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alpereseknek fejenként 15.000.- (tizenötezer) forint másodfokú perköltséget. A le nem rótt 130.560 (százharmincezer-ötszázhatvan) forint fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállás

[1] A felperes 1976. szeptember 1-től 1978. november 30-ig állt a II. rendű alperes alkalmazásában, 1978. december 1-től 1983. január 9-ig az cég1ban dolgozott, ahonnan 1983. január 10. napján áthelyezéssel került ismét a II. rendű alpereshez, ahol 1996. április 15. napjáig dolgozott. A felperes 1996. április 16. napjától egyéni vállalkozó volt, majd 2002. augusztus 1-től 2014. január 14. napjáig ismét a II. rendű alperesnél végzett munkát. 2014. január 15-től 2015. március 17. napjáig a munkáltatóban, majd áthelyezéssel ismét a II. rendű

alperes állományában dolgozott. Az alperes tájékoztatta a felperest, hogy 2017. január 16. napján 30 évi közalkalmazotti jogviszonyban eltöltött idő után jubileumi jutalomra jogosult, amely összeg kifizetésre került a felperes részére. A közalkalmazotti jogviszonyt a II. rendű alperes – a felperes kérelmére – felmentéssel 2019. május 31. napjával megszüntette az öregségi nyugdíj korhatár betöltésére tekintettel. A felperes kérte, hogy fizessék ki számára a 40 éves közalkalmazotti jogviszony után járó jubileumi jutalmát tekintettel arra, hogy 35 év közalkalmazotti jogviszonnyal rendelkezik. Az alperes a kifizetést nem teljesítette.

Kereset és ellenkérelem

[2] A felperes módosított keresetében 1.632.000.- forint jubileumi jutalom és kamatai megfizetésére kérte az alperesek egyetemleges kötelezését. Hivatkozásképpen előadta, hogy rendelkezik a 40 évi jubileumi jutalom kifizetéséhez szükséges 35 évnyi közalkalmazotti jogviszonnyal, mivel állami vállalatnál áthelyezéssel került vissza az alpereshez. Az áthelyezés miatt az állami vállalatnál töltött időt úgy kell tekinteni, mintha azt a II. rendű alperesnél dolgozta volna le. A BH2002.78. számú eseti döntésre hivatkozással kifejtette, hogy a közalkalmazotti jogviszony folytonossága a jogszerző időként történő minősüléshez nem szükséges. Utalt arra, hogy a munkáltatótól olyan igazolást kapott, mely szerint a jubileumi jutalomhoz elismert közalkalmazotti jogviszonya 31 év 7 nap. Erkölcsei kártérítés megfizetését is kérte arra hivatkozással, hogy a polgármester rosszhiszeműen hitegette a jubileumi jutalom megfizetésével egy évig. Ez utóbbi kereseti kérelmétől az utolsó tárgyaláson elállt.

[3] Az alperesek ellenkérelmükben kérték a kereset elutasítását. Az I. rendű alperes előadta, hogy nem munkáltatója a felperesnek. Vitatták, hogy az állami vállalatnál töltött munkaviszony jogszerző időként beszámítható lenne, és a felperes rendelkezne a jogszabályban előírt legalább 35 év jogszerző idővel. Az állami vállalat nem volt olyan munkáltató, ami a Kjt. hatálya alá tartozott volna. A bírói gyakorlatra és a régi Mt. 209. §-ára hivatkozással előadták, hogy csak akkor lehetne figyelembe venni az állami vállalatnál eltöltött időt jogszerző időként, ha fennállna – az áthelyezéssel létesült – közalkalmazotti jogviszony szakadatlan láncolata, mely a perbeli esetben – a felperes egyéni vállalkozói tevékenységére tekintettel – nem valósult meg. A felperes részére 2017. február 23-án került kifizetésre a 30 éves jubileumi jutalom, amely időpontban a felperes a jogosultsági idő számítását elfogadta.

Az elsőfokú bíróság döntése

[4] Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította és az I. rendű alperes felé teljesítendő 70.000 forint perköltség megfizetésére kötelezte a felperest.

[5] A határozat indokolása szerint a bíróságnak egyrészt abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a felperes munkáltatója melyik alperes volt, másrészt pedig abban, hogy a felperes a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvény (a továbbiakban: Kjt.) 78. § (4) bekezdésében rögzített legalább 35 éves közalkalmazotti jogviszonnyal rendelkezik-e, az állami vállalatnál eltöltött ideje a jubileumi jutalom szempontjából közalkalmazotti jogviszonyban töltött időnek minősül-e. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes munkáltatója a II. rendű alperes volt, amit a kinevezési okmány is egyértelműen alátámaszt. Az I. rendű alperes polgármestere csak a munkáltatói jogkör gyakorlója volt. A fenntartó, a munkáltató valamint a munkáltatói jogkör gyakorlója egymástól eltérő fogalmak, a közalkalmazotti jogviszonyon alapuló igényt a közalkalmazott a volt munkáltatójával szemben, és nem annak fenntartójával vagy a munkáltatói jogkör gyakorlójával szemben érvényesítheti.

[6] A jubileumi jutalomra jogosultsághoz szükséges szolgálati idő tekintetében megállapította, hogy a felek között nem volt vitatott, hogy a felperes áthelyezéssel került az állami vállalattól az alpereshez. A Kjt. 87/A. § (1) és (2) bekezdései tételes, taxatív felsorolást tartalmaznak arra, hogy a törvény alkalmazásakor mely jogviszonyok időtartamát kell közalkalmazotti jogviszonyban töltött időnek tekinteni. Mivel a felperes által az állami vállalatnál töltött 1978. december 1-től 1983. január 9. közötti időszakban a Kjt. még nem volt hatályban, a Kjt. 87/A. § (1) bekezdés a) pontjának értelmezése során a Kjt. 1. § (1) bekezdésének vizsgálatával állapítható meg, hogy a jogvitával érintett munkáltató a Kjt. hatálya alá tartozott-e. A Kjt. 1. § (1) bekezdésében foglalt felsorolás nem tartalmazza az állami vállalatot, így megállapítható, hogy ezen rendelkezés alapján az állami vállalat nem tartozik a törvény hatálya alá. E körben utalt a BH2014.158. számú eseti döntésben foglaltakra is. Ezen nem változtat az a tény sem, hogy a felperes az állami vállalattól áthelyezéssel került a II. rendű alpereshez. Az áthelyezés ténye nem eredményezi azt, hogy az állami vállalatnál eltöltött idő a jubileumi jutalom szempontjából közalkalmazotti jogviszonynak minősülne. Az alperesek által hivatkozott régi Mt. 209. §-át a jelen perben nem lehet alkalmazni, figyelemmel arra, hogy az igény keletkezésekor e jogszabályhely már nem volt hatályban.

[7] Az elsőfokú bíróság a felperest a Pp. 83.§ (1) bekezdése alapján kötelezte az I. rendű alperes költségeinek megfizetésére, az ügyvédi munkadíj összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2.§ (2) bekezdése alapján az ügyvédi megbízási szerződés szerint állapította meg, de annak összegét mérsékelte figyelemmel a kifejtett ügyvédi tevékenységre és arra, hogy bizonyítás lefolytatására nem került sor és a bíróság egy tárgyaláson döntött az ügyben.

Fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem

[8] Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, tartalma szerint kérve az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a keresetnek való helyt adást, továbbá kérte az alperesek kötelezését 500.000.- forint sérelemdíjra. Hivatkozásképpen előadta, hogy a Kjt. 26. §-a alapján a közalkalmazotti áthelyezés két közalkalmazotti jogviszony között jöhet csak

létre. Hivatkozott a BH2002.78. számú döntésre, mely szerint a jogosultság feltételeként sem a jogviszony folyamatosságát, sem annak ugyanannál a munkáltatónál történő megszerzését a törvény nem kívánja meg. Sérelmezte, hogy a polgármester egy évig hitegette a jubileumi jutalom kifizetésével, az általa tett intézkedések sértették a személyiségi jogait, ezért a jubileumi jutalom és kamatain túl kérte sérelemdíj megítélését is 500.000.- forint összegben. E körben arra is hivatkozott, hogy nem tájékoztatták arról, hogy kétséges a 35 év közalkalmazotti jogviszonya, amennyiben erről előre tájékoztatják, akkor lehet, hogy úgy dönt, hogy dolgozik tovább és megvárja, hogy meglegyen a 35 éve.

[9] A felperes kérte továbbá a megítélt 70.000 forint perköltség mellőzését. Előadta, hogy a jegyző jogi végzettségű férje az önkormányzat jogásza, ezért nem volt szükségük ügyvéd igénybevételére.

[10] Az alperesek fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Hivatkozásképpen előadták, hogy a felperes fellebbezése formai hiányosságban szenved, mert tévesen hivatkozott az ítélet sorszáma. Ezen túlmenően a felperes fellebbezése tartalmi okokból is jogszabálysértő, mert jogellenesen változtatta meg a kereseti kérelmét, mely a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 373. § (1) bekezdésébe ütközik. A felperes a sérelemdíj iránti keresetétől a tárgyaláson elállt, ezért fellebbezésében ezt már újból nem kérheti. Ezen túl a felperes jogellenesen, a Pp. 373.§ (3) bekezdésébe ütközően csatolt okirati bizonyítékokat, bár azok sem támasztják alá a kereset jogalapját. Hangsúlyozták, hogy a felperes megtévesztésre az elsőfokú eljárásban nem hivatkozott. A jogviszony megszüntetésben semmilyen szerepet nem játszott a jubileumi jutalom kérdése, a felperes jogviszonyának megszüntetése a pernek nem tárgya. A felperesnek a pervesztessége esetén viselnie kell a perköltséget. Nincs jelentősége annak, hogy az I. rendű alperes ügyvédet bízott meg a jogi képviseléssel, tekintettel arra, hogy a kamarai jogtanácsost is megillette volna a munkadíj perköltségként.

[11] Az ügy érdemére nézve előadták, hogy jogkérdésről van szó, a munkáltató nem méltányossági, mérlegelési jogkörben eljárva dönt a jubileumi jutalom kifizetéséről, hanem a törvény által előírt feltételek meglétét vizsgálja. A bírói gyakorlat egyértelmű a tekintetben, hogy a Kjt. hatályba lépése előtti időszak vonatkozásában az állami vállalatnál eltöltött időt nem lehet jogszerző időként figyelembe venni, a Kjt. 1. § (1) bekezdése és 87/A. § (1) bekezdése alapján. Az elsőfokú ítélet azon indokolását, mely szerint a régi Mt. 209. § (1) bekezdése nem alkalmazható, elfogadják, de fenntartják, hogy létezik átmeneti szabály, mégpedig a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény hatályba lépésével összefüggő átmeneti rendelkezésekről és törvénymódosításokról szóló 2012. évi LXXXVI. törvény (a továbbiakban: Mth.), melynek 1. § (4) bekezdése szerint, ha a munkavállaló munkaviszonya a munka törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvény hatálybalépése előtt keletkezett, korábbi munkaviszonyát, amíg munkaviszonya nem szűnik meg – a végkielégítésre vonatkozó szabályokat kivéve – úgy kell tekinteni, mintha azt a jelenlegi munkáltatónál töltötte volna le. Ezért irányadó a régi Mt. 209. § (1) bekezdése folytán született BH2008.9.422. számú eseti döntés. Az átmeneti szabály a jogviszony folytonosságát követeli meg a jelenlegi munkáltatóval, mely jelen esetben nem valósult meg. A felperes közalkalmazotti jogviszonya nem az 1992. évi XXII. törvény hatályba lépése előtt áthelyezéssel keletkezett, hanem 2015-ös kinevezésével. Miután a felperes közalkalmazotti jogviszonya 1996-ban megszűnt, éveken át egyéni vállalkozó volt, így az Mth. 1. § (4)

bekezdése szerinti átmeneti szabály alapján nem jogosult jubileumi jutalomra. Későbbi beadványukban bejelentették, hogy az Mth. 1.§ (4) bekezdése szerinti jogi érvelésüket nem tartják fenn, mert a Kjt. 91.§ (1) bekezdése szerint az Mth. 1.§ (4) bekezdése nem alkalmazható a közalkalmazotti jogviszony tekintetében.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[12] A fellebbezés – az alábbiak szerint – megalapozatlan.

[13] A másodfokú bíróság a felperes eredeti fellebbezése alapján bírálta felül az elsőfokú ítéletet, mivel a felperes a másodfokú bíróság felhívására a hiánypótlást késedelmesen terjesztette elő, melynek folytán az hatálytalan volt, melyről a másodfokú bíróság 5. számú végzésében tájékoztatta a felperest. Ezt követően a felperes igazolási kérelmet terjesztett elő, melyet a másodfokú bíróság visszautasított. A másodfokú bíróság azonban úgy ítélte meg, hogy a felperes fellebbezése – a hiányokkal együtt is – alkalmas érdemi elbírálásra, ezért hiányos tartalma alapján bírálta el. Az alperes által hivatkozott ítélet sorszáma vonatkozó téves megjelölés csupán elírás, mert az csak az ítélet sorszámát érintette, az ügyszámot nem.

[14] A Pp. 373. §-a határozza meg a fellebbezésben és a másodfokú eljárás során a keresetváltoztatás szabályait. Főszabály szerint a fellebbezésben és a másodfokú eljárás során a keresetet megváltoztatni nem lehet, utólagos bizonyításnak nincs helye. A kereset változtatást elutasító végzést a másodfokú bíróság legkésőbb az ítéletében indokolja [Pp. 373. § (1) bek.]. A Pp. 373. § (2) és (3) bekezdése szerint a fellebbezésben új tény állítására akkor kerülhet sor, ha az új tény a fél önhibáján kívüli okból az elsőfokú ítélet meghozatalát megelőző tárgyalás berekesztését követően jutott a fellebbező fél tudomására, vagy következett be, feltéve, hogy az elbírálás esetén rá nézve kedvezőbb ítélet eredményezhetett volna. Kereset- és ellenkérelem-változtatásnak akkor van helye, ha az a (2) bekezdés szerinti ténnyel áll közvetlen okozati összefüggésben. A fél akkor terjeszthet elő új bizonyítási indítványt, illetve bocsáthat rendelkezésre további bizonyítási eszközt, ha az a (2) bekezdés szerinti tény bizonyítására, vagy a keresete, ellenkérelme alapjául korábban hivatkozott tény bizonyítására szolgál, feltéve, hogy az önhibáján kívüli okból az elsőfokú ítélet meghozatalát megelőző tárgyalás berekesztését követően jutott a tudomására vagy keletkezett. A Pp. munkaügyi perekre vonatkozó XXXIX. fejezetének szabályai sem tartalmazzak a Pp. 373. §-ától eltérő szabályokat, így az a Pp. 509. § (1) bekezdése alapján változatlanul alkalmazandó. Mindezek alapján a felperes személyiségi jogsértés miatti sérelemdíjra vonatkozó keresetváltoztatásának nem volt helye a fellebbezésben és a másodfokú eljárás során tekintettel arra, hogy nem volt olyan új tény, ami az elsőfokú ítélet meghozatalát megelőző tárgyalás berekesztését követően jutott a felperes tudomására, vagy következett be. A felperes már az elsőfokú eljárásban is hivatkozott arra, hogy a polgármester egy évig hitegette és rosszhiszeműen járt el vele szemben, a sérelemdíjra vonatkozó kereseti kérelmétől azonban a tárgyalás berekesztését megelőzően elállt, ezért azt a fellebbezésben már újból nem terjesztheti elő. Mindezek folytán a másodfokú bíróság a meg nem engedett keresetváltoztatást a 15.számú végzéssel elutasította.

[15] Az elsőfokú bíróság döntése a jubileumi jutalom tárgyában érdemben helyes, ezért azt a másodfokú bíróság a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján – helyes indokainál fogva – helybenhagyta.

[16] A másodfokú bíróság a fellebbezés kapcsán az alábbiakra mutat rá: a következetesen érvényesülő bírói gyakorlat szerint a jubileumi jutalomra jogosultságot mindig az adott jogviszonyra irányadó és az adott időpontban hatályos jogszabályi rendelkezések alapján kell elbírálni (Kúria Mfv.II.10.669/2015/4., Mfv.II.10.716/2012/8.). Nincs jelentősége annak, hogy a korábbi munkáltató a jubileumi jutalomra jogosító szolgálati idő kezdő időpontját miként állapította meg, önmagában az esetleges téves tájékoztatásra és kifizetésre jogot alapítani nem lehet. Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a Kjt. 87/A. § (1), (2) bekezdése taxatív felsorolást tartalmaz arra nézve, hogy a jubileumi jutalomra jogosító idő megállapításánál mely jogviszonyban töltött időt kell figyelembe venni olyanként, mint amely közalkalmazotti jogviszonyban töltött időnek tekintendő. A felperes az állami vállalatnál a Kjt. hatálybalépése előtt dolgozott, melyre tekintettel helyes az elsőfokú bíróság azon jogi következtetése, hogy a Kjt. 1.§ (1) bekezdésének vizsgálatával állapítható meg, hogy az állami vállalat a Kjt. hatálya alá tartozott-e. A másodfokú bíróság szerint az állami vállalat nem minősül állami vagy helyi önkormányzati költségvetési szervnek, valamint a helyi önkormányzat által a feladatkörébe tartozó közszolgáltatások ellátására létesült foglalkoztatásnak sem, ezért az itt töltött munkaviszony nem minősül a Kjt. 1. § (1) bekezdés és 87/A.§ (1) bekezdés szerinti jogszerző időnek. Helytállóan hivatkozott az elsőfokú bíróság a BH2014.158. számú eseti döntésre is, mely szerint a közalkalmazott jubileumi jutalomra való jogosultsága szempontjából az 1992. július 1-jét megelőzően fennállt valamennyi olyan munkaviszonyban töltött időt figyelembe kell venni, amikor megállapítható, hogy a volt munkáltató a Kjt. hatálya alá tartozott volna, függetlenül az igény keletkezéskori jogállásától. A hivatkozott döntés indokolásában a Kúria kitért arra, hogy az állami vállalatnál fennállt munkaviszony nem tartozik a Kjt. 1. § (1) bekezdésének hatálya alá. A Kúria az Mfv.II.10.570/2018/7. és Kf.VII.40.252/2020/4. számú határozatokban is megállapította, hogy a közalkalmazotti jubileumi jutalom szempontjából nem minősül jogszerző időnek az állami vállalatnál fennállt munkaviszony. Így annak, hogy a felperes az állami vállalatától áthelyezéssel került az alpereshez, a perben nem volt jelentősége. A felperes által hivatkozott BH2002. 78. számú döntés meghozatala idején más jogszabályi rendelkezések voltak alkalmazandók (Kjt. 87.§ (2) bek., régi Mt. 209.§), de annak tényállása is eltérő volt, mert a hivatkozott esetben a munkavállaló nem állami vállalatnál, hanem a városi tanácsnál és a polgármesteri hivatalnál dolgozott.

[17] Mindezekre tekintettel a felperes a Kjt. 78. § (4) bekezdése szerinti jubileumi jutalomra nem vált jogosulttá. A másodfokú bíróság csak utal arra, hogy a Kjt. az Mth. 1.§ (4) bekezdésének alkalmazását nem rendeli.

[18] Az elsőfokú bíróság perköltségre vonatkozó rendelkezése megfelelt a Pp. 80.§-ának és 83. § (1) bekezdésének. Az ügyvédi munkadíj összegét az elsőfokú bíróság a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (2)

bekezdése alapján mérsékelte is, melynek magalapozott indokát adta, míg a II. rendű alperes részére fizetendő perköltség megfizetését mellőzte. Az elsőfokú bíróság döntése megfelelt a jogszabályi rendelkezéseknek, a peres képviselő igénybevétele a Pp. 64.§ (1) bekezdése szerint alapvető eljárási jog, melynek szükségességét a másik fél nem vonhatja kétségbe. A másodfokú bíróság utal arra, hogy a bírói gyakorlat szerint még az ügyvédet is megilleti az a jog, hogy a saját ügyében magát más ügyvéddel képviseltesse (PK. 146.).

[19] Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság a rendelkező részben foglaltak szerint határozott.

Záró rész

[20] A másodfokú bíróság a Pp. 239. § folytán alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése alapján a sikertelenül fellebbező felperest kötelezte az alperesek másodfokú perköltségének megfizetésére, melynek összege az alperesek költségfelszámításán és a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) és (6) bekezdésén alapult. A másodfokú bíróság a perköltség összegét a fellebbezés tárgyaláson kívüli elbírálására tekintettel mérsékelte.

[21] A fellebbezési illeték összege az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 46. § (1) bekezdésén alapul. A felperes munkavállalói költségkedvezményre jogosult, ezért a tárgyi költségfeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési illetéket a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján a Magyar Állam viseli.

[22] A másodfokú bíróság a fellebbezést a Pp. 376.§ alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[23] Az ítélet elleni fellebbezést a Pp. 365. § (2) bekezdése kizárja.

Budapest, 2021. szeptember 7.

dr. Vajas Sándor s.k.

dr. Kulisity Mária s.k.

dr. Kovács Edit s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

.